

V I N N Ý

K M E N

Občasník Brněnské diecéze

číslo 2

„Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti.“

J 15,5

Děkujeme všem, kteří přispěli na povodňové konto – sbírka vynesla 25.000,- Kč a byla odeslána na účet Náboženské obce CČSH v Hrádku nad Nisou. Vzhledem k rozsahu záplav stále přijímáme finanční příspěvky, a to na č. ú. 156140851/0300, VS: číslo NO + 92, nebo jen VS: 92 (pro fyzické osoby). Další informace zašleme prostřednictvím diecézního oběžníku poté, jakmile je obdržíme.

Obsah

Slovo bratra biskupa P. Šandery	4
Zamyšlení ke vzpomínce na zemřelé (<i>M. Kubiček</i>)	6
Advent (<i>J. J. Dovala</i>)	8
Vánoční úvaha (<i>K. Bezdičková</i>)	10
Stránky pro mládež	12
Stránky pro děti	14
Rozhovor s básnířkou, ses. Jarmilou Konečnou (<i>M. Kubiček</i>)	16
Pozvánky	20
Ohlédnutí za Nocí kostelů	21
– <i>Brno - Botanická (E. Buttová)</i>	21
– <i>Brno - Židenice (A. Štěpánková)</i>	23
– <i>Kuřim (I. Hušková)</i>	24
– <i>Prostějov (I. Krejčí)</i>	24
– <i>Blansko (H. Ladičová)</i>	25
– <i>Kroměříž (J. Chaloupková)</i>	27
– <i>Uherský Brod (I. Pospíšilová)</i>	29
Zvony z Taizé (<i>Jana Barbora z Prostějova</i>)	30
Další proběhlé akce	34
Výročí a narozeniny	35
Úmrtí	36
Datový plán	36

Slovo bratra biskupa

Vy jste světlo světa. Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře. A když rozsvítí lampu, nestaví ji pod nádobu, ale na svícen; a svítí všem v domě. Tak ať svítí světlo vaše před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.

Matouš 5, 14-16

Milé čtenářky a milí čtenáři,

číslo diecézního časopisu Vinný kmen, které se chystáte číst, obsahuje ohlasy na Noc kostelů, která proběhla koncem května tohoto roku. Stále si připomínáme také letošní jubileum vzniku naší církve a současně se blíží také listopadové jubileum ustavení naší diecéze. Tyto souvislosti mne vedly k volbě výše uvedeného biblického citátu. Církev – křesťané a svět.

„Vy jste světlo světa.“ Kristus neříká: „Máme být světlo.“ JSTE SVĚTLO. Tato slova patří všem učedníkům, celé církvi. Také nám. Jsme světlo, pokud jsme učedníci. Podstata učednictví spočívá ve stálém, osobním a podřízeném vztahu k Učiteli. Pokud jdeme s Kristem a za Kristem, jsme světlo.

Zdrojem toho světla je Kristus sám. Kristus v nás a mezi námi. Naším posláním je „odrážet“ toto světlo Kristovo do světa. Lidé nemohou vidět Krista jinak než skrze učedníky. Také skrze nás. Přeji nám všem, aby z našich pohledů, úsměvů, slov, tónu řeči, z našeho přístupu k druhým lidem, prostě z nás, z našeho srdce zářil Kristus, naše světlo.

Přeji nám všem, aby také skrze nás mohli lidé spatřovat naději, perspektivu, radost a důvěru. Přeji nám všem, aby také skrze nás mohli naši spoluobčané, poznat něco ze skutečnosti Kristova království.

Přeji nám všem zázrak. To nemůže být z nás. To můžeme pouze dennodenně přijímat prostřednictvím svatého Ducha, když budeme stále chodit s Kristem. Bez toho se budou všechny akce, všechna jubilea, byť vydařená a „hojně navštívená“, míjet s podstatou. Neponesou to pravé ovoce, nepřivedou lidi ke chvále. Ale právě chvála lidí ze světa má být cílem: **ABY LIDÉ VZDALI SLÁVU NAŠEMU OTCI V NEBESÍCH.**

Každý pro dosažení tohoto cíle můžeme a máme něco udělat. Zvu vás k modlitbě a přeji, aby nás modlitba inspirovala i ke správným činům:

*Pane Ježíši Kriste,
díky, že nás voláš a přetváříš,
díky, že jsi nás přenesl ze tmy do svého podivuhodného světla.*

*Nedokážeme plně pochopit tvou lásku.
Nedokážeme ji přiblížit ani sobě navzájem,
natož pak druhým.*

*Zároveň víme, že v tom spočívá
naše nejvlastnější povolání:
Smiluj se nad námi.*

*Učiň, ať tvé světlo svítí v nás a skrze nás.
Pomoz nám i našim bližním,
aby mohli tvé světlo vidět a radovat se z něho.*

*Pomoz nám, ať tě věrně a vytrvale následujeme.
Kriste, naše světlo, sviť i druhým.
Amen.*

Pokoj a požehnání všem!

Petr Šandera, biskup

Zamyšlení ke vzpomínce na zemřelé

První listopadové dny již tradičně spojujeme se vzpomínkou na zesnulé. Celý tento čas bývá prostoupen nostalgií, které se lze mnohdy jen těžko ubránit. Je za tím pouze lítost, že už s námi nejsou mnozí z našich blízkých? Anebo nám tyto okamžiky víc než kdy jindy přivolávají vědomí vlastní konečnosti?

Možná, že ta nejhorší představa, která se za tím vším skrývá, je představa odloučení, respektive věčného odloučení. Vybavuji si, že od věku, kdy jsem sám začal o podobných věcech přemýšlet, mne nejvíc vůbec neděsila představa nějakých „pekelných muk“, neboť to jsem vždycky nechával v říši pohádek, ale představa věčné prázdnoty, nicoty, nebytí, naprostého odloučení od všeho a ode všech. Jestli bych měl někdy přece jen vyjádřit svoji představu o pekle, pak nejspíš takto. Opravdu se domnívám, že právě z této představy prázdnoty a nicoty, tedy odloučení, máme strach největší a ptáme-li se po východisku, pak z tohoto.

Přesně v této souvislosti mne před časem oslovilo jedno smuteční oznámení, na kterém byla jako motto uvedena krátká věta: „Končí život, ne však láska.“ Ihned se mi vybavila slova apoštola Pavla z listu Římanům 8,39: „Nic nás nedokáže odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.“ Boží láska přichází v Kristu Ježíši mezi nás, na naši zem, a máme-li takovéto spojení s Bohem, jestliže se k nám valí takový proud jeho lásky, pak sice může tady na zemi leccos mít svůj konec, ale nikoli propadem do nicoty. Ačkoli pozemský život končí, ta láska, která k nám přichází a nás naplňuje, doslova oživuje a polidšťuje – ta nekončí nikdy. Nejsme už sami a sami nikdy nezůstaneme.

Pán Ježíš tuto pevnou vazbu sám stvrzuje v evangeliu: „Nesem sám, neboť Otec je se mnou.“ Mohli od něho utéct lidé, odvrá-

tit se, zapřít ho, ale přesto nezůstal sám. Nic ho nemohlo odloučit od lásky Otcovy, ani smrt na kříži. Tuto nezlomnou jistotu sděluje Ježíš nám všem: na světě máme mnohá soužení, ale on, Ježíš Kristus, je všechna přemáhá a nastoluje pokoj – to znamená mír, smíření, harmonii, záchranu, spásu...

Takže přemýšlím-li o těch tak zvaných „posledních věcech člověka“, mám před sebou zhruba tři možnosti:

- a) že zemřu a všechno skončí v temnotě nebytí (měl pak ale už sám tento náš život vůbec smysl?);
- b) že budu nějak žít dál (pokračování v „záhrobí“, nesmrtelná duše, reinkarnace a podobné spekulace);
- c) že nad životem i nad smrtí vládne Bůh, a jeho láska je silnější než smrt.

Přistoupím-li na to, že „c) je pravda“, pak se nemusím ani bát, ani si zoufat, ani truchlit. Okamžik smrti se pak stane skutečně jenom okamžikem přechodu, mostem z časnosti do věčnosti.

Miroslav Kubíček
farář NO Staré Brno

Pieta (foto Milan Vostřel)

Advent

Advent je časom pokoja, časom radosti, časom ticha a zmierenia. Adventus latinsky znamená príchod, ale aj prítomnosť a čakanie. Je teda opakom toho, čo prináša dnešná spoločnosť a prežívame my všetci. Človek dneška sa rozhodol, že bude žiť na úteku. Utekáme z práce domov, aby sme ráno utekali zaniest' deti do škôlky a opäť do práce. Utekáme nakupovať, do knižnice, na autobus, na stretnutia s priateľmi... Stále sa náhlime za niečím: raz sú to povinnosti, o chvíľu zase zbytočnosti, ale stále je to niečo... Žijeme na úteku ako štvaná zver.

Do toho vniká potichu advent, prichádza nám povedať, že toto je pomalá ale istá cesta do otroctva.

Ludstvo túži po šťastí, prečo teda všetok ten zhon a krik? Šťastie nedoženieme v uliciach mesta, nechytíme ho na lúke ani na poli. Šťastie je predsa tam, kde práve stojíme.

Chyťme za ruku svoje dieťa a povedzme mu, že ho ľúbime, že je pre nás najvzácnejším pokladom a uvidíme šťastie. Venujme svoj čas blízkym, urobme si pre nich čas a bude tam šťastie. Podajme pomocnú ruku niekomu, kto to veľmi potrebuje, pomôžme tomu, kto trpí, komu je ubližované a naše srdcia budú plávať v rieke šťastia a pokoja.

Adventný čas hovorí: človeče zastav sa! Niet sa kam náhliť. Ten, kto ide vo vlaku krajinou, uháňa, a dediny, mestá, rieky, lesy, všetko sa mu stráca v diaľave. Skôr než si stihne uvedomiť, že tu je rieka, vlak ju minie a už je preč. Skôr než stihne uvidieť krásny strom, vlak už je preč. Musíme z vlaku vystúpiť a ísť krajinou pešo, krôčik po krôčiku a tak spoznávať život. Vo vlaku nespoznáme nič. Ten len uháňa svojou trasou.

Advent nás učí ísť krôčik po krôčiku až ku Kristovmu narodeniu. K okamihu, keď betlehemske Svetlo zažiarilo nad zemou. Tajomstvo Vianoc spočíva v tom, že Boh svetu daroval svojho Syna. Nekonečný Duch sa doslova tak umenšil, že sa narodil ako malé bezbranné Dieťaťko, ktoré prináša spásu a vykúpenie všetkým. Je to dar, ktorý veľmi ťažko dokážeme pochopiť. Je to dar nad iné dary a nedá sa merať hmotnými prostriedkami. Spása a večnosť – to je pieseň, ktorú dokáže pochopiť len otvorené srdce.

Juraj Jordán Dovala
farár v NO Hodonín

(foto Milan Vostřel)

Vánoční úvaha

(Lukáš 2, 10-14)

Vánoční čas... Vánoce – co pro dnešního člověka znamenají? Pokud bychom seřadili různé odpovědi, byla by to pěkná směsice, se kterou by si mnozí nevěděli rady. Na jedné straně je čím dál tím dříve připomíná reklama, a to už od počátku října, kdy se objevuje vánoční výzdoba obchodů, lákající k nákupům, aby se nejenom na nic nezapomnělo, ale především utratilo co nejvíc peněz za nejrůznější věci, často i zbytečnosti. Na druhé straně s postupujícím časem, jak jsme toho každoročně svědky, slyšíme naříkání, co „ty Vánoce stojí námahy a práce a co z toho“. Když se přibližují, stupňuje se chaos, netrpělivost, nervozita a nedorozumění mezi lidmi na ulicích, v obchodech, ale často i doma mezi svými. A mohli bychom připomínat ještě i další nářky, se kterými se setkáváme. A když Vánoce nastanou a lidé je prožijí, slyšíme znovu podobné řeči: „Stálo to za to, tak se honit? Stejně si toho, co bylo připraveno a co se rozdávalo, nikdo neváží.“

Taková je naše zkušenost. Když se setkáváme s takovou skutečností, pak nám přichází na mysl otázka: nebylo by lepší Vánoce zrušit? Co s nimi, když z toho všeho má spousta lidí dojem, že vlastně nic moc neznamenají?

Ale – jsou to, co my lidé naší doby máme za „vánoce“, opravdu Vánoce? Nebo je to jen naše lidská jejich karikatura? A jsme to doopravdy jen my lidé, kdo Vánoce dal do běhu života člověka a světa? Nebo je to úplně jinak ?

To, co máme dnes za Vánoce, je jen nepovedená kulisa jejich pravého smyslu. Pošramocené pochopení základu, který je dán Tvůrcem a Pánem světa i člověka – Hospodinem Bohem. Láska, Boží láska k člověku, je jejich základ, smysl i důvod. „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho

věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (*J 3, 16*). A tento dar přichází právě ve vánoční zvěsti, jak nám ji přináší evangelní svědectví, např. Lukášovo. Slyšíme mimo jiné: „Anděl jim řekl: Nebojte se, hle zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechen lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově ... sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh má v nich zalíbení.“ (*L 2, 1-14*).

Láska, pokoj, porozumění, Boží péče o nás, to je smysl Vánoce, to je jejich veliký dar. I jejich význam. Ujištění, že Pán Bůh nás má rád, že má v lidech, tedy v nás, zalíbení. Že stále o své stvoření – o člověka, svět – pečuje, dává nové příležitosti, novou naději, i když si to ani nezasluhujeme.

Vánoce – to je také i výzva: k vzájemnému porozumění, pochopení jeden pro druhého, úcta k druhému člověku; to je ochota podat pomocnou ruku v nouzi i k odpuštění. To všechno přináší vánoční zvěst. To jsou Vánoce. A je třeba jen dobře slyšet a se srdcem otevřeným přijmout dary, které Bůh člověku nabízí z lásky, aniž by čekal, že za ně zaplatíme. Vlastně ano, měli bychom určitým způsobem zaplatit, ovšem tím, co je Pánu Bohu blízké – na obdarování odpovědět tak, jak je nám každého dne dáváno v hojné míře – láskou, porozuměním, pochopením pro druhého člověka, pokojem a dobrou vůlí k plnosti opravdového života.

A s touto vděčností tyto dary vánoční zvěsti předávat dál, aby se změnil nejen celý náš život, ale i život tohoto světa.

Květoslava Bezdičková,
farářka v NO Brno Maloměřice

PRO MLÁDEŽ

Úvod k této rubrice

Představujeme vám rubriku pro mládež. Chtěli bychom, aby tu bylo, pokud možno, něco kulturního, ale hlavně to musí být zajímavé. A také aby tu bylo něco o vás i o nás, proto ten medailónek napravo. Ani odkazy nesmí chybět. Pokud se chcete o nějaké podělit, napište Marče¹⁾. Michal

Dva Andrejové

Loni to byl už čtvrtý rok, kdy jsem se v polovině listopadu vydal na pouť z Blanska do Veselí nad Moravou. Cíl byl prostý – tamní seminář ruského filmu. Ta první pouť byla doslovnou duchovní cestou za filmy Andreje Tarkovského, ruského režiséra. Uprostřed všech těch jeho snímků na mne nejvíce zapůsobil, jak jinak, film o jiném Andrejovi, Andreji Rubljevi, pisateli ikon. Ano, čtete dobře: pisateli, nikoliv malíři, ikony se totiž píše. Ale to už asi víte. Kdo by se ale přesto chtěl přesvědčit o tom, co v ikonách bývá napsáno, toho mohu pozvat k nám do Blanska do dřevěného kostelíka.

Co ale možná nevíte, je děj filmu, který mne tolik zaujal. Začíná hodně tajemně. Můj kamarád z Pardubic si z filmu pamatuje právě jen začátek: balónky. V prologu filmu touží muž létat pomocí provizorního balónu. Na miskou vah proti své touze položí život. Poté se začínáme seznamovat i s touhami našeho hrdiny.

Skupina pisatelů ikon opouští klášter a vydává se tak za hledáním obživy. S nimi i Andrej Rubljev, který na své cestě velmi těžce hledá, jak s pomocí svého nadání vyjádřit víru, která mu hoří v srdci. Spolu s ním prožíváme objevování vnějšího světa, který je tolik nepřítelský, nepochopitelný a krutý. Vrcholem všeho je tatarský nájezd, při kterém se Rubljev dopouští hříchu – zabije, aby ochránil svou schovanku, kterou na svých cestách potkal, před zneuctěním.

Zaváže se ale, že za svůj hřích se bude postit mlčením. Nekomunikuje s okolním světem, vždyť takový svět stejně ani nestojí za to, aby pro něj psal ikony. Hříchem je ovšem i nevyužití talent daný od Boha. Hm, těžká věc...

Chrám rozbořený nájezdem ale potřebuje nový zvon. Hledají litce, kteří ovšem mezitím všichni pomřeli. Zůstal jen syn jednoho z litců, který všechny přesvědčuje o tom, že zvon umí

O Hvězdových

Dobrý den. Jmenujeme se Hvězdovi a bydlíme v Blansku. Jsme 4, zatím. Martina, Michal, pes Betyna a v kočárku na obrázku nevidíte Markétku. Tak fotka je stará, Markétka teď už běhá. Na bohoslužby chodíme do dřevěného kostelíka v Blansku²⁾. A nejraději ze všeho

cestujeme, hlavně tedy za příbuznými do Ostravy a Pardubic. Tak ahoj! Hvězdy

odlít. Za svou touhu je, podobně jako muž v prologu, ochoten položit i život.

Na rozdíl od letce ze začátku filmu se mu to daří, zvon se po odstranění hliněné formy opravdu rozezní. Příběh končí šťastně i pro Andreje Rubljeva: když vidí chlapcovu víru a odhodlání, ujímá se ho. Vyrážejí do světa, jeden psát ikony, druhý lít zvony, obojí pro chrámy zbudované k oslavování Hospodina.

Tak, a je to. Dovyprávěl jsem vám příběh filmu, ale nenechte se zmást. Mohl bych vyprávět ještě déle, vždyť film má bez dvou minut 3 hodiny. Je plný krásných lyrických obrazů, dlouhých líčení Andrejova niterného boje mezi pravdou, kterou nosí ve svém srdci, a vnější realitou, dialogy plné hledání nejlepšího vyjádření jeho osobní víry i úryvků z Písma. Samotným epilogem filmu je sled obrazů ikon.

Jednu z nich, tu nejznámější, která je i na pozadí této stránky, mám doma. Je opravdu krásná i jako malý obrázek, který se natištěný na malém kusu dřeva vejde pohodlně do dlaně a krásně hřeje.

Hřeje i to, co je napsáno na rubu toho malého prkénka: dle vaší víry se vám staň, jako připomínka toho, kde dlí naše srdce. A tak vám všem přeji, abyste zůstávali s Pánem a s díky přijímali všechno to s Božích rukou, co Vám v Jeho milosti náleží.

Michal

Prayer's Window

Duše Kristova, posvět mě.
Tělo Kristovo, zachraň mě.
Krví Kristova, opoj mě.
Vodo z boku Kristova obmyj mě.
Utrpení Kristovo, posilni mě.
Dobrý Ježíši, vyslyš mě.
Ve svých ranách ukryj mě.
Nedopusť, abych se odloučil od Tebe.
Před zlým nepřítelem ochraň mě.
V hodině mé smrti zavolej mě.
A dej, ať přijdu k Tobě,
abych Tě s Tvými svatými
chválil na věky.
Amen.³⁾

¹⁾<mailto:marianakosickova@gmail.com> ²⁾www.drevenykostelik.cz

³⁾http://www.modlitba.sk/htm/zaujem/svatci/svatci_all/ignac_loy.htm

⁴⁾<http://nostalghia.cz/webs/andrej/filmy/rublev/index.php>

⁵⁾http://cs.wikipedia.org/wiki/Andrej_Rublev

Pro děti

KTERÁ CESTA JE TA PRAVÁ?

Čekání - co dělat?

V autě, u lékaře a kdekoliv jinde, kde potřebujeme, aby dítě sedělo a čekalo. Nejlepší jsou krátké pohádky nebo říkadla, ukazovadla, hry s prstíky a podobně. Například

Modlitbička

Cos nám, Bože, k jídlu dal,
prosíme, abys požehnal.

Rodič/dospělý sám: Za maminku,
za tatínka budem děkovat,

Všichni spolu: Pánu Bohu, který
nás má rád.

Dospělý pokračuje: Za to, že jsme
všichni zdraví budem děkovat.

Všichni: Pánu Bohu, který nás
má rád.

Ranní

V novém dni nás, Pane
Bože,
provázej a ochraňuj,
dej nám svěžest, dej nám
radost,
k dobrým skutkům posiluj.

i rodiče

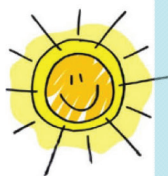
Pojď si se mnou hrát

Rada: Čím častěji si s dítětem hrajete, tím rychleji si bude schopno hrát samo. Vy ho totiž učíte, jak si má hrát. Dítě to neumí samo od sebe.

Bít či nebít?

Rada: V zásadě nebít.

ALE! Výjimečně je možné, avšak jen zlehka a po zadečku. Nikdy ne po hlavě!

Před jídlem

V bázni Boží pospolu
usedáme ke stolu.

Jak Pán Ježíš s učedníky
vzdáváme Ti, Bože, díky.

Za ty dary požehnané
přijmi srdce odevzdané.

Před spaním

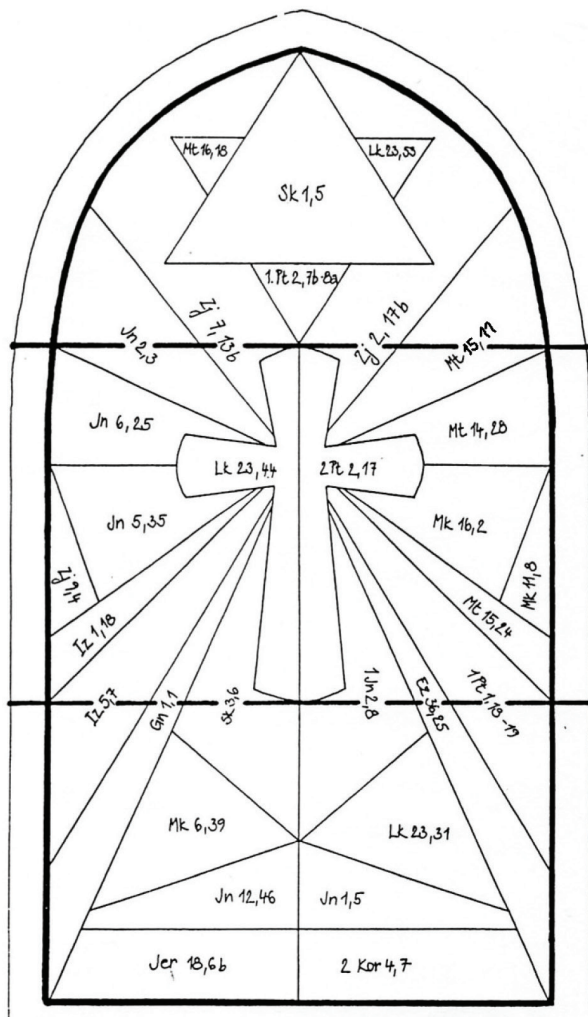
Hvězdy tiše vyšly,
kuřátka šla spát,
v ochranu Tvou,
Bože,
chci se odevzdat.

Soutěž

Kostelní okénko

1. Vyhledej v Bibli určený text, který je v jednotlivých dílcích okénka.
2. Poznej, o jaké barvě se v tom daném verši mluví (tráva = zelená barva, skála = šedá barva atd.)
3. Vykresli dílek okénka tou barvou, o které se v daném textu mluví.
4. Postupně tak vykreslíš celé okénko.
5. Nakonec nám napiš, kolik barev bylo v okénku červených, kolik modrých a kolik zelených.
6. Na autory prvních tří správných odpovědí čekají tři ceny: **plyšové zvířátko, stavebnice a autíčko.**

Odpovědi pošlete do konce října na adresu Husův sbor CČSH, Demelova 1, Prostějov, 796 01 nebo na e-mail hendy.iv@gmail.com

Rozhovor s básnířkou, sestrou Jarmilou Konečnou

NO Staré Brno

Na přelomu roku 2009 / 10 vyšla Vaše nová básnická sbírka s názvem Zapomenutý sedmý den. Je to Vaše čtvrtá sbírka (kromě prózy Slyšet a přijmout z roku 1993). První sbírka, Doteky slova, vyšla až v roce 1991, tedy k Vaším (mohu-li to prozradit) šedesátinám. Do té doby jste, cituji z doslovu poslední sbírky, publikovala sporadicky v různých časopisech. Soudím podle toho, že Vaší prvořadou snahou není publicita, popularita asi vůbec ne. Co je tedy hlavním motivem Vaší tvorby?

sestra Jarmila Konečná

Ano, máte pravdu, o popularitu mi vůbec nikdy nešlo. To, co mě k poezii odjakživa poutalo, bylo ono okouzlení slovem, jazykem, možností nahlédnout do toho tajemství, jakým způsobem lze vybrat několik slov z tolika tisíců možností a správným seřazením z nich vytvořit něco sdělitelného. Je to fascinující proces. Ráda jsem se jím zabývala už od dětství, než jsem si uvědomila, že můj nesmělý a tichý hlas by mohl nebo měl vypovídat především, o tom, čím je naplněno mé srdce. Vztah k Bohu – to je hlavní motiv mé tvorby. Bůh a my lidé se svými otázkami po smyslu života, a Boží tajemná moudrost nad námi – to je stále opravdu naléhavé téma.

Neodpustím si tím pádem ani obligátní a otřelou otázku: kdy jste začala psát a co byly prvotní impulsy?

Bylo mi devět let, když se moje první básničky objevily v dětském časopisu Punt'a. To byla silná motivace pro pokračování. Ráda jsem se v té době také učivala básním nazpaměť, abych si vychutnávala to, co v nich tak zvučí a zpívá či sahá rovnou po srd-

ci. To už pak v člověku nějak zůstane a pomáhá mu chápat poezii do hloubky. Největším, nejsilnějším impulsem ovšem byla četba – bez této průpravy bych nebyla našla svůj vlastní hlas.

Ne každý básník píše stejně – někomu přicházejí verše samy, jiný je musí doslova hledat, ne-li přímo dobývat. Jak je tomu s Vámi? „Tryskají“ Vaše verše samy, takže je možno jen zapisovat, anebo vyžadují Vaši námahu a čas? A v té souvislosti: je prvotní podoba tou definitivní, anebo přepracováváte?

To jsou ošemetné otázky. Takové nahlížení do dílny, řekla bych. Ale ráda prozradím, co vím. Je to různé. Někdy se opravdu stane, že báseň se objeví celá a hotová, jako kdyby spadla z nebe, ale to jsou vzácné okamžiky, kdy je Boží milost tak blízko, že prozáří vaši letmou myšlenku a dodá jí to světlo, které jindy dlouho hledáte. Některé z mých básní se také takto zrodily. Ale jinak je to práce, ano, vyžadující čas i značné úsilí. Protože není možné vše, co slina na jazyk přinese, předkládat světu jako báseň. Je třeba pracovat podle pravidel, která platí v každém umění. Málokoho možná napadne,

že jedno jediné slovo může změnit či narušit obsah i stabilitu celé básně. Já mám k jazyku a ke slovu velkou úctu; proto každé slovo, každý verš znovu a znovu zvažuji, dbám na to, aby se v básni ozývala hudba a aby rytmus nebyl narušován, aby skladba měla jasnou osu, která drží celek pohromadě, aby ústřední myšlenka byla dostatečně nosná. Z toho vyplývá už jen odpověď na zbývající otázky: Ano – většinou na svých textech pracuji, vracím se k nim, hodně škrtám; někdy obětují i dvě tři sloky, aby se báseň neviklala pod tíhou slov, hledám taková, která lépe podepřou myšlenku, atd., atd. A stejně si nikdy nejsem jista, jestli je báseň hotová nebo ne.

A na závěr opět otázku z těch opravdu obligátních: můžeme se těšit na další sbírku? Anebo třeba i texty podobné knížce Slyšet a přijmout?

To opravdu nevím. Svoji hřivničku jsem snad trochu rozmnožila a odevzdala ji Pánu, který mi ji svěřil – tak vnímám svoji tichou misii, jestli se to tak smí říct. Co bude dál, nevím. Možná ještě něco stihnu napsat, možná už ne...

Děkuji za rozhovor.

Ptal se Miroslav Kubíček

Zmíněná sbírka sestry Jarmily Konečné „Zapomenutý sedmý den“ vyšla na začátku roku 2010. Pakliže byste o ni měli zájem, můžete se obrátit na náboženskou obec Brno II – Staré Brno.

* * * * *

Protože je sestra Jarmila Konečná členkou náboženské obce na Starém Brně, krátce představíme také současný život této náboženské obce.

V podstatě lze říci, že právě sestra Konečná do značné míry tuto obec charakterizuje, neboť převážná část akcí, které se zde konají nad rámec obvyklých a pravidelných setkání (tzn. bohoslužeb, biblických hodin apod.), mají co dělat s uměním. Již bývalý farář v náboženské obci, Bohuslav Konečný, byl vedle své hlavní profese také malířem, a „náhoda“ tomu chtěla, že i současný farář se zabývá tím samým uměleckým oborem; další ze zdejších předešlých farářů, syn Bohuslava Konečného, Šimon, je vynikajícím muzikantem, byl členem kapely Veselá Zubatá a ve sboru na Starém Brně dělal také pravidelné songové bohoslužby.

Na Starém Brně je jen malý sbor, nelze zde tedy konat například výstavy, ani větší koncerty, jako je to možné třeba v Židenicích, anebo v Řečkovících. Zdejší kulturní akce jsou spíše komorní.

V posledních pár letech zde získal okruh svých stálých zájemců především cyklus nazvaný „Povídání o filmu“, kde se snažíme seznamovat návštěvníky s filmy, které se buďto přímo inspi-rují evangeliem, jsou jím větší či menší měrou ovlivněny, anebo u kterých lze nalézt výraznou spirituální orientaci. Tyto akce jsou vnímány jako určitá návaznost na biblické hodiny, proto je vždycky jejich součástí lektorský úvod a dle zájmu pak i následný rozhovor o shlédnutém díle.

Na podzim roku 2009 jsme začali s dalším cyklem – s autorskými večery; v řadách (nejenom) naší církve je celá řada zajímavých básníků, spisovatelů, překladatelů, muzikantů a je škoda, že o mnohých se málo ví. Chceme si tedy co nejvíc přiblížit jejich dílo i je samotné.

Není to všechno, co bychom zde rádi zvládli, ale o dalších představách je lepší pomlčet, dokud se opravdu nepodaří je uskutečnit. A k tomu si vyprošujeme především Boží požehnání.

Za náboženskou obec Staré Brno

Miroslav Kubíček

Interiér sboru ČČSH na Starém Brně

Pozvánky

Akademický klub Tábor zve v příštím akademickém pololetí na tyto přednášky:

11. září 2010: Mgr.Eva Šlapanská – Jak jsem je znala

9. října 2010: PhDr.Vlasta Boedová – Rozdíl v životě občanů ČR a USA (2.část)

13. listopadu 2010: Mgr. Milan Klapetka – Potřeba životní rovnováhy

11. prosince 2010: Vánoční posezení

9. ledna 2011: Marie Koláčková – O Izraeli

Setkání se konají vždy ve 14:30 hodin ve farní místnosti Církve československé husitské **Botanická 1, Brno, 2.poschodí.**

Brněnská diecéze zve na přednášku Mgr. Dagmar Kulavíkové, která má název Církev československá na jižní a jihovýchodní Moravě v letech 1939-1945. Přednáška se uskuteční **18. září 2010 v 8:30 hodin** v Pracovním středisku CČSH, Lipová 26, Brno. Další přednášky budou v termínech 16. října a 13. listopadu.

Brněnská diecéze zve na **slavnostní bohoslužbu**, která se bude konat **27. listopadu 2010** u příležitosti **60. výročí ustavení Brněnské diecéze CČSH**, v Brně, Botanická 1. Pozvánky budou k dispozici ve všech náboženských obcích.

Ústřední rada CČSH zve na **výstavu k 90. výročí CČSH: „Od Husa k dnešku“**, která se koná **od 13. září do 10. října 2010** v prostorách Novoměstské radnice v Praze. Výstava bude přístupná **úterý až sobota od 10:00 do 17:00 hodin.**

Bůh jako cesta? Pod tímto názvem se skrývá setkání mladých, které se uskuteční v **Jánských Lázních** ve dnech **1. – 3. 10. 2010. Přihlášku je možné zaslat do 10. 9. 2010**, a to: **mailem:** mrakotova@ccsh.cz, **písemně:** ÚÚR CČSH, naukový odbor, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6 nebo **telefonicky:** 220 398 113. **Účastnický poplatek je 250,-Kč.**

28.05.10

NOC KOSTELŮ

V letošním roce se Noci kostelů zúčastnilo v naší diecézi několik obcí. Verš, který ji provázel, zněl:

Po celý den a po celou noc ať nikdy nejsou zticha.

Iz 62,6

Přinášíme vám o tom následující postřehy.

Brno - Botanická

Husův sbor v Brně na Botanické čelil výzvě Izajášova proctví již jako „ostřílený válečník“ druhou sezónu. Proto nikdo z nás nebyl překvapen prudkým lijákem, který se spustil krátce po oficiálním zahájení stejně jako vloni, kdy jsme se před kroupami a přívalovým deštěm ukrývali v římskokatolickém kostele sv. Jakuba. Tentokrát jsme ovšem byli svoláni k ekumenickému shromáždění do Červeného kostela, kde nás uvítal Jiří Gruber – senior Českobratrské církve evangelické. Vstoupili jsme se zástupci ostatních církví (římskokatolické, Bratrské jednoty baptistů a Církve bratrské) do Noci společnou modlitbou a pak už jsme spěchali každý do svého sboru, abychom se mohli věnovat vlastnímu programu.

V Husově sboru jsme na smysly návštěvníků „zaútočili“ zvukem i obrazem. Zájemcům jsme nabídli dva koncerty klasické hudby a koncert pěveckého sboru a také výstavu obrazů a výstavu fotografií sborů naší církve, abychom u příležitosti výročí církve a naší diecéze představili Církev československou husitskou širší veřejnosti z pohledu architekta, k čemuž, jak doufáme, přispěla také krátká přednáška o moderní architektuře. Samozřejmě nechyběl program pro děti, které se zejména „našly“ v hledání pokladu.

V letošním roce jsme zaznamenali ještě větší počet návštěvníků než v roce 2009, kdy se Noc kostelů konala v Brně poprvé. Ani tentokrát mezi nimi nechyběli „lovci razítek“, kteří neúnavně sbírali do poutnických pasů symboly jednotlivých kostelů.

Navzdory nepříznivému počasí a občas poněkud nepřehledné situaci při příchodu objemnější skupiny, vládla ve sboru velmi příjemná a přátelská atmosféra. Organizátoři s potěšením sledovali zájem účastníků a ochotně zodpovídali jejich zvědavé otázky.

Interiér Husova sboru v Brně na Botanické

Až do půlnoci, kdy temnota Tyršova parku pohltila posledního účastníka, jsme s věrnými spolupracovníky střežili svůj sbor, ne nepodobni strážcům hradeb Jeruzaléma. Byl to dlouhý večer, v němž sborem prošlo skoro tolik lidí, kolik se jich vystřídá na bohoslužbách za jeden rok. Posledním bodem programu byla modlitba. Čilý ruch pomalu ustával, až se počet přítomných ustálil asi na deseti, kteří zde zůstali a v tichosti setrvali až do závěrečného: **amen**.

Do Noci kostelů jsme vstoupili s modlitbou a modlitbou jsme také začali nový den, aby strážci nezůstali zticha ve dne ani v noci.

Eva Buttová,
farářka NO Brno - Botanická

Brno - Židenice

Noc kostelů v chrámu Spasitele v Brně Židenicích byla pro pořadatele velkým překvapením. Vzhledem k tomu, že jsme v okrajové části Brna a navíc náš kostel není ani v blízkosti zastávky MHD, nečekali jsme příliš velkou účast (200-300 návštěvníků). Konečná tisícovka byla pro organizátory možná trochu vyčerpávající, ale příjemnou odměnou za jejich úsilí. Farní kancelář z třicátých let měla být původně skromnou náhradou za krypty a zpřístupněné věže jiných kostelů. Nakonec se stala nejnavštěvovanějším místem našeho chrámu. Dva gospelové koncerty navodily tu správnou radostnou atmosféru a byly dlouho odměňovány bouřlivým potleskem. Nemalý úspěch zaznamenaly i exkurze do varhan s brilantním výkladem naší varhanice Mgr. Jaroslavy Luklové. To, že velké procento návštěvníků našeho chrámu tvořily děti, mají dozajista na svědomí králíčky naší paní kostelnice. Bez nadsázky můžeme říci, že vše co chrám Spasitele nabízel, našlo své nadšené příjemce a pozhlezná a radostná atmosféra Noci kostelů 2010 tak zasáhla i Židenice.

Chrám Spasitele v Brně Židenicích

Anna Štěpánková,
farářka NO Brno - Židenice

Kuřim

Dne 28. 5. 2010 se připojila NO CČSH v Kuřimi k akci Noc kostelů. Sbor byl otevřen večer od 19 do 21 hodin, pro příchozí byly přichystány informace o sboru a fotografie ze života náboženské obce. První hodina byla věnována společným chválám zpěvem, další hodina četbě vybraných pasáží Písma a rozjímání, program byl ukončen hodinovou modlitbou se zpěvy Taizé. Návštěva sice nebyla hojná, ale ti, kdo se na programu podíleli, se upřímně radovali ze společně stráveného večera i spolu s malým počtem příchozích. Na příští Noc kostelů se těšíme, dá-li Pán, sbor zase pro veřejnost otevřeme a snad do našeho sboru najde cestu více návštěvníků než letos.

Iveta Hušková,
kazatelka NO Kuřim

Prostějov

Byli jsme osloveni, abychom napsali něco zajímavého o Noci kostelů do našeho diecézního „Občasníku“. Byla nádherná, překvapující, ale také s velikou bouřkou a překrásnou duhou nad střechou našeho sboru. Celkem sedm kostelů bylo tu noc v Prostějově otevřeno veřejnosti.

V našem sboru jsme začínali monumentálním husitským chorálem „Ktož sú boží bojovníci“ a Husovou modlitbou. Potom měly hodinu divadelní vystoupení mladší děti z dramatického sboru. Přišly odpoledne na zkoušku, vede je Kuba s Máňou. Děti jako blech v kožichu, většina děvčátek, která brebentila bez ustání.

V kostele před oltářem zůstaly děti s údivem stát a zíraly na velkou plastiku Pána Ježíše na čelní stěně. A najednou spustily: „Kdo je to? Proč je tam na zdi? Paní a vy jste Kubova maminka? Tak to máte krásného syna. A co tady děláte? Pracujete? A jak?

Já jsem tedy Bibli nikdy neviděla. A co je v ní napsané? A paní, co je to tam vzadu? Varhany? To jsem taky nikdy neviděla.“

Než Kuba s Máňou nachystali scénu, přinesla jsem Bibli a těm několika holčičkám jsem ji ukázala a něco málo jsme si popovídaly.

Interiér sboru v Prostějově

Po zkoušce děti žadonily, že by chtěly slyšet ty varhany. Kdo by těm očím odolal... Tak jsem zahrála jednu píseň, ať mají mrňata radost. Bylo vidět jen ty hlavičky koukající vzhůru.

A najednou – všechny děti zvažněly, chovaly se tiše a klidně odcházely. Na schodišti však už zase skákaly jako kozy a těšily se, že jdou na zmrzlinu. Než jsem zavřela dveře, byly pryč. První návštěvníci. Čistí a neposkvrnění lidskou zlobou nebo závistí.

Vystoupení se jim večer povedlo. Jistě měly trému jako každý umělec. Svým vystoupením však přivedly do kostela také další „ovečky“, které se tak podívaly – třeba po letech – do svého „ovčince“. Příští rok na viděnou.

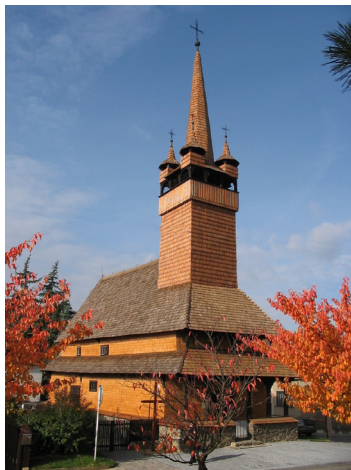
Ivana Krejčí,
kazatelka NO Prostějov

Blansko – DŘEVĚNÝ KOSTELÍK

Když se v minulém roce vrátil náš farář z putování po nočních kostelech v Brně, bylo rozhodnuto – příští rok do toho jdeme také... A díky tomu, že brněnské biskupství na Petrově je vynikajícím koordinátorem, poradcem i pomocníkem, byla příprava velmi usnadněná.

Noc kostelů je příležitostí a pozváním všech lidí dobré vůle ke společnému setkání a k objevování krásy křesťanských výtvarných a architektonických pokladů. Je také i nabídkou křesťanské spirituality, modlitby a služby. Tyto hlavní aspekty jsme promítli do programu.

Paní starostka PhDr. Jaroslava Králová přijala naši prosbu o záštitu nad touto akcí a také kostelík navštívila. Literární program ZUŠ-ky sledoval i pan místostarosta Ing. Lubomír Toufar.

Dřevěný kostelík v Blansku

Materiálně nám pomohly Pekařny Blansko s.r.o. a Vinotéka Transvin Ing.Sopouch. Pekařskými výrobky jsme pohostili účinkující žáky ZUŠ a víno jsme nabízeli, jako dobří hostitelé, návštěvníkům.

Kulturní program pro tuto noc připravily dva obory ZUŠ v Blansku – literárně dramatický pod vedením paní učitelky Mgr. Evy Petrželové a kytarová třída pana učitele Miloše Pernici. I noční koncert pana Michala Grosse se zpěvačkou Bárrou Kuncovou odměnila potleskem více než dvacítka posluchačů.

Velkým „tahákem“ byla možnost výstupu na věž kostelíku. Po žebříku vystoupalo 53 odvážných; odměnou jim byl krásný pohled na město i dešťové mraky, které místy prosvěcovalo zapadající sluníčko. Výstup byl jištěn odborníkem. Ten prozkoumal stav žebříku, který při stavbě kostelíku v roce 1936 zhotovil rusínský mistr tesař Salejčuk, a uznal jeho stav za bezpečný.

Celkem kostelík navštívilo cca 340 lidí, což napoprvé bylo dost vysoké číslo. Přišli i putující návštěvníci, kteří se zastavili v kostele sv. Barbory v Adamově, v křtinském kostele Jména Panny Marie a u nás. Víc se prý časově zvládnout nedalo.

V programu chyběla jen možnost rozhovoru s duchovním, protože náš br. farář byl v tu dobu v nemocnici. Všem účinkujícím i dárcům touto cestou děkujeme a návštěvníkům po letošní premiéře slibujeme, že Noc kostelů 2011 bude lepší o naše letošní zkušenosti.

Helena Ladičová,
kazatelka NO Blansko

Kroměříž

„Jé, já sem nosím dvakrát za rok věci do vaší humanitární sbírky, ale že je za tím závěsem kostel, to jsem nevěděla...“

„Babička s dědou prý zde měli kdysi svatbu, ale já jsem tady ještě nikdy nebyla...“

*Noc kostelů v Milíčově sboru v Kroměříži
(foto z Kroměříže)*

„Kdo tyhle noci kostelů vymyslel, tak by měl dostat odměnu; my tady máme ve městě tolik krásných budov, kostelů, modliteben a neznáme je, vlastně je to naše hanba. Jsem rád, že to došlo i k nám...“

Takové byly poznámky mnohých lidí, kteří navštívili v Noci kostelů náš Milíčův sbor v Kroměříži – a myslím, že tak mluvili i o jiných kostelech a modlitebnách. Copak ty tři velké katolické chrámy a kulturní památky, ty lidé znají, když ne jinak, tak z vánoční procházky s dětmi či vnoučaty po „betlémech“. Pravoslavný kostelík, nádhernou kapli v psychiatrické léčebně, kaple ve dvou kláštorech, modlitebnu bratří evangelíků či náš sbor – do těch zajít si ani netroufnou. Oni přece nejsou křesťané, tak co by tam dělali? A i když jsou křesťané, trochu si ty menší církve pletou a vyhledat si o nich něco na internetu, na to asi není čas.

Jako druhá největší církev v Kroměříži máme sbor uprostřed města a občané vědí, že už 14 let pořádáme dvakrát ročně humanitární sbírky pro Diakonii Broumov; čtou si za prosklenými dveřmi vývěsku s různými materiály a často zazvoní a poprosí o okopírování básně či zamyšlení. Navštívit ale kostel v neděli, když je otevřený? – buď mají jiný program nebo se ostýchají nebo jsou v jiném kostele.

Ano, kdo tuto akci před lety vymyslel, udělal dobře. Stálo to trochu organizování, dvakrát ekumenickou schůzku, společně vydanou barevnou skládačku s mapkou ulic a otevřených kostelů, fotografiemi a stručnou charakteristikou té které církve (díky za návrh bratří katolíků a jejich výtvarníka). A pak jen zase vymyslet a koordinovat jednotlivé kulturní pořady a náplně, které by mohly zaujmout každého. Největší díky patří ochotným lidem ze všech církví, dětem, mládeži i těm nejstarším, kteří ve svém volném čase roznášeli pozvánky do mnohých domácností, škol, organizací, čekáren apod. Vyplatilo se.

Programy v kostelech byly bohaté, lidí a zájemců skutečně nad očekávání. I když v pozdějších hodinách začalo pršet, spoluobčané obcházeli kostely, dokud nebyly uzavřeny. Často se jednalo o rodiny s dětmi.

U nás ve sboru bylo několik sester a bratří, kteří měli stále na co odpovídat, dávat informace nebo doprovázet slovem výstavku fotografických alb, kronik a souborů dalších, nyní už historických materiálů (a to od roku 1921). Rozdávali jsme letáčky o naší církvi, dále informace o akcích v Praze k 90. výročí založení církve, o našich bohoslužbách v červnu a na Mistra Jana Husa. Slyšeli jsme básně na třetí kapitolu knihy Kazatel od Svatavy Mášové doprovázenou flétnovými mezihrami, poslechli jsme si drobné varhanní skladby a zazpíval nám dětský pěvecký sbor Slunečnice ze ZUŠ. Zazněl výklad knihy Kazatel s krátkou promluvou a také čtení ukázek z Bible, atd.

Snad něco z toho, co jsme v ekumeně s láskou připravili do-
svědčí, že jsme se jen snažili uposlechnout výzvy Pána Ježíše: „Bu-
dete mi svědky...“.

Díky za požehnanou noc a otevřená srdce lidí okolo nás.

Jana Chaloupková,
farářka NO Kroměříž

Uherský Brod

Chrám Mistra Jana Husa
v Uherském Brodě je otevřen kaž-
dý den od rána do večera; a když
ho zapomenu zavřít (stane se výji-
mečně, ale stane se), tak i celou noc.
I v pátek 28. května jsem ho neza-
mykala, protože poslední návštěvní-
ci odcházeli až v čase, kdy už vládu
nad časem převzala sobota. Podle roz-
daných programů (byly tam uvedeny
akce všech tří brodských kostelů)
do chrámu MJH přišlo asi 150 lidí.
Někteří v kolumbáriu našli urny
svých dávno zesnulých známých,
jiné potěšila přednáška Dr. Miroslava
Vaškových o historii vzniku města i chrámu, další si rádi vyslechli
křesťanské písně, které skoro 2 hodiny zpívala skupina mladých ze
skupiny MARNATOSNAHA z Církve bratrské. (V klášteře domi-
nikánů probíhal v té době koncert barokní duchovní hudby). Těs-
ně před půlnocí se chrámové lavice zaplnily docela. Noc kostelů,
která byla zahájena ekumenickou pobožností v řk. kostele Neposk-
vrněného početí Panny Marie (NPPM), končila opět ekumenicky:
v chrámu MJH společně žehnali městu děkan František Král a fa-
rářka Iva Pospíšilová.

*Chrám Mistra Jana Husa
v Uherském Brodě*

PS: Z programu, který ve farním kostele nabízela Církev římskokatolická, mohla být velmi zajímavá do tří dílů rozčleněná komentovaná prohlídka kostela NPPM: o těle o duši a o kráse kostela; bohužel, všechno se stihnout nedalo. A toho litovali mnozí z těch, kteří mezi třemi brodskými kostely poslední květnový pátek putovali. Ale bude znovu příležitost. V roce 2011 se noc kostelů koná v pátek 27. května a my v Brodě budeme opět „při tom“.

Iva Pospíšilová,
farářka NO Uh. Brod

A statistika úplně na závěr: Podle závěrečné tiskové zprávy bylo v celé České republice 418 kostelů, sborů a modliteben a zavítalo do nich 252 000 poutníků.

(Informace uvedena na www.nockostelu.cz)

Zvony z TAIZÉ

TAIZÉ – když jsem poprvé slyšela tento název, vůbec jsem netušila, co znamená. Co to je? Kde to je? Co se tam děje? Co je na tom zajímavého a co to lidem přináší?

„Je to křesťanská ekumenická komunita ve Francii. Sjíždí se tam lidé z celého světa a společně s bratry, kteří tam žijí, se třikrát denně modlí. Zajímavého tam není vůbec nic, není tam žádný supermarket ani koupaliště ani žádné jiné vyžití. Nic k vidění. Vozím tam mladé lidi, aby poznali, jak mohou žít křesťané“, zněla odpověď našeho bratra faráře.

Zvony v Taizé – (foto autorka čl.)

„Je to úžasné místo, kde cítíš přítomnost živého Boha. Načerpáš tam duchovní energii nejméně na rok a Tobě, jako novokřtěnci to můžu jenom doporučit“, zněla odpověď sestry kazatelky. „Tak a teď si to přeber“, řekla jsem si a začala ve mně hlodat zvědavost společně s touhou poznat toto místo na vlastní kůži.

Bylo rozhodnuto. A tak jsme se 10. července 2010 vydali autobusem Prostějov – Brno – TAIZÉ na pouť do tohoto pro mě neznámého, ale lákavého místa. Už v autobuse vládla úžasná atmosféra. Úplně jiná, než znáte z obyčejných zájezdů. Přátelství, klid, úsměv, tolerance – v dnešní době naprosto nečekané. Sešli jsme se lidé všech věkových skupin, od malých dětí až po „seniorát“ – jak jsme s oblibou říkali nám, starším poutníkům, a za celou cestu nastal sebemenší problém.

A pak to přišlo. Konečně jsme byli u cíle naší cesty. TAIZÉ – vysněné, tolik očekávané, mně doslova vyrazilo dech. Tisíce lidí všech národností a barev kůže proudilo sem a tam, se zavazadly i bez nich, ze všech stran bylo slyšet všechny jazyky světa a já tam stála uprostřed toho Babylónu se svojí češtinou a říkala jsem si: „Děvče, jsi ztracená. Jazyk neumíš žádný, a jestli se tu ztratíš, už tě nenajdou.“ Byly to ovšem úplně zbytečné obavy. Od prvního okamžiku člověk zažívá něco nepopsatelného, neuvěřitelného, něco, co se nedá vypovědět, co se musí prožít. Na každém kroku vládne neskutečně přátelská a milá atmosféra i uprostřed tisíců lidí cítíte klid a mír. Lidé se navzájem zdraví, usmívají se na sebe, naváží hovor i přes jazykové bariéry a vy najednou cítíte, že se s nimi domluvíte. Všude kolem vás je čisto a pořádek. Bezpečí. Nikde se nic nezamyká, vše je celý den i v noci otevřeno a nikdy se nic neztratí. Pro našince je to nepochopitelné. Ubytování i strava je skromné, ale i přesto skvělé. Každý má svoji postel nebo stan, nikdo nemá hlad ani žízeň, sociální zařízení je sice společné, ale vždy čisté. Všechno je perfektně zorganizované, díky pomoci všech poutníků, kteří se zapojují svou prací do chodu komunity, vše běží jako po drátkách.

Celý den, od rána do pozdního večera je plně využitý, každou vteřinu zde prožijete naplno. Ráno začíná modlitbou společně s bratry. Tyto společné modlitby třikrát denně jsou skutečným zážitkem. Nejdříve začnou zvonit zvony a zvat vás do kostela. V tu chvíli necháte vše tak, jak je a spěcháte do chrámu najít si své místo. Tisíce lidí sedí vedle sebe na zemi, modlí se a chválí Hospodina ve všech jazycích. Sametové hlasy bratrů, kteří předčítají modlitby vás hladí po duši a když zazní sborový zpěv tisíců poutníků, doslova oněmíte úžasem. Můžete se přidat, nebo zavřít oči a jen naslouchat a nechat na sebe působit dotek živého Boha. Protože v tu chvíli Ho opravdu cítíte. Máte neochvějnou jistotu, že je mezi vámi. Teď, v tomto okamžiku, cítíte Jeho dotek. To, co jsem prožila při těchto modlitbách, se nedá slovy popsat. Obrovský pocit štěstí, klidu a pokoje po několika dnech vystřídal pláč. Přišel sám od sebe, nečekaně a nešel zastavit. Ale v tu chvíli zoufalého pláče jsem najednou cítila, že nejsem sama. Že On stojí vedle mě. Najednou přestaly přicházet myšlenky, cítila jsem, jak mě opouštějí všechny staré bolesti a trápení, které jsem v sobě nesla spoustu let a které jsem teď a tady Jemu odevzdávala. Dotkl se přímo mého srdce a já už jsem cítila jen klid a mír. Pocit nevýslovného štěstí, obrovskou jistotu, že Bůh opravdu existuje a je s námi. A nechce po nás nic. Jen to, abychom se ztišili a naslouchali. A pak k nám přijde a dá nám pocítit svoji přítomnost. Na tomto svatém místě jsem odložila celou svoji minulost.

Kromě modliteb a jídla jsou na pořadu dne tzv. ranní úvody. Na nich vždy jeden z bratrů vede biblickou hodinu pro skupinu lidí přibližně stejného věku. Z této hodiny vyplynou otázky k zamyšlení a odpoledne se potom schází menší skupinky, které o ranním tématu diskutují. Každý člověk ve skupině vyjádří svůj názor, což je pro všechny nesmírně přínosné, protože pohled lidí na danou věc je pokaždé jiný a tak se všichni navzájem velmi obohacují. Že při tom vznikají nová přátelství snad není potřeba dodávat. Lidé se sobě

navzájem otevírají a každý z nich je za toto křehké pouto vzájemné důvěry a blízkosti vděčný. Je to opravdu nádherný pocit, když lidé, kteří se ještě včera neznali, navzájem sdílejí svoje radosti a někdy i bolesti, které si v sobě nesou.

Tak nám utíkal jeden den za druhým. Všechny dny, které nám byly na tomto svatém místě vyměřeny, byly požehnané od rána až do večera. Ani minutu jsme neprožili naprázdno. A když jsme měli chvíli volnou, chodili jsme na procházky celým městečkem a pozorovali, jak se baví mladí lidé. Velice nás překvapilo, co jsme viděli a co se naprosto neslučuje s tím, na co jsme zvyklí z našeho běžného života. Mladí lidé bavící se jako malé děti (bez alkoholu či jiných povzbuzujících látek), hrají různé hry (např. Zlatá brána otevřená, šachy...), zpívají a tančí nebo sedí a čtou Bibli. Že je to neuvěřitelné? Ano je, ale je to tak. Kdybych to neviděla na vlastní oči, nevěřila bych. Změnilo to můj názor na dnešní mladou generaci, a zase věřím, že svět ještě není úplně ztracený.

Při loučení s TAIZÉ ukáplо hodně slziček. Návrat do reality byl těžký. A kdyby se mě dnes někdo zeptal co je TAIZÉ? Odpovím toto: „Ráj na zemi, který by měl poznat každý člověk, věřící i bez vyznání, protože kdyby lidé všude ve světě žili jako tam, už bychom tady dnes měli nebe na zemi.“

Po návratu domů mi bylo hodně smutno. Znovu jsem chtěla slyšet zvony zvoucí k modlitbě. A tak jsem si vybalila z kufru ikonu Pána Ježíše, kterou jsem si přivezla, sedla jsem si před ni a ztišila se. A zvony se rozezněly. Naplno. Teď už vím, že mi nemusí být smutno. Jsou uloženy hluboko v mém srdci a rozezní se pokaždé, když je budu chtít slyšet.

Jana Barbora z Prostějova

Další proběhlé akce

V **NO Blansko** byla v měsíci květnu k vidění putovní výstava „**Kámen na kameni a je tu chrám – místo k modlitbě**“. Mnoho ocenění putovalo právě do této náboženské obce.

(foto archiv CČSH)

Výstavu bude možné shlédnout i v dalších NO. O tom se více dozvíte na celocírkevních stránkách www.cesh.cz.

* * * * *

Ke společným bohoslužbám jsme se sešli **12. 6. 2010 v Brně Králově Poli**, abychom si připomněli **úmrtí prvního patriarchy dr. Karla Farského, 90. výročí církve a 85. výročí postavení tohoto brněnského sboru**. Při bohoslužbě vystoupil

(foto archiv CČSH)

Chrámový zbor apoštola Pavla v Brezne pod vedením MUDr. Jána Zachara. Bohoslužby byly hojně navštíveny i přes úmorné horko, které v ten den panovalo.

* * * * *

Dne **5. 7. 2010** se uskutečnil již **10. ročník Pouti na Sázavu**. Zahájení se konalo v našem sboru a poté se za zpěvu písní šlo až do malebného objektu sázavského kláštera, kde se v zadní části zahrady pod širým nebem sloužila bohoslužba. Tu vedli střídavě bratr patriarcha Tomáš Butta a pražský biskup David Tonzar. Kázáním posloužil brněnský biskup Petr Šandera.

(foto R. Hobza)

Výročí a narozeniny

Výročí kněžského svěcení:

Mgr. Ludmila Štěpánková – 16. října 1955

Narozeniny v období září – prosinec 2010:

Milan Opršal – 19. září (60 let)
zaměstnanec diecézní rady

Antonín Kotačka – 20. září (65 let)
farář v NO Náměšť n. Oslavou
a administrátor NO Dolní Kounice

JUDr. Ctibor Palich – 8. října (70 let)
člen diecézní rady

Mgr. Anna Štěpánková – 9. října (45 let)
farářka v NO Brno – Židenice
a administrátorka v NO Střelice

Mgr. Šárka Chytilová – 26. listopadu (35 let)
pastorační asistentka v NO Prostějov

Srdečně blahopřejeme.

Úmrtí

S hlubokou lítostí oznamujeme, že dne 12. července 2010 odvolal Pán Mgr. Zdeňku Koblížkovou, farářku v NO Žďár n. Sázavou. Rozloučení se konalo v této náboženské obci dne 20. července 2010.

Datový plán

Září

- 2. 9. – vikariátní konference duchovních (VKD) Brno
- 3. až 4. 9. – Kurz základů teologie
- 7. 9. – modlitba Taizé (Botanická)
- 9. 9. – VKD Vysočina
- 11. 9. – zasedání Ústřední rady
- 12. příp. 19. – sbírka diec.diakonie
- 18. 9. – vzdělávání
- 21. 9. – VKD Východní Morava
- 24. 9. – jednání diecez. revizního finančního výboru
- 25. 9. – jednání diecezní rady
- 26. 9. – rozhlas. bohoslužby

Říjen

- 1. až 2. 10. – Kurz základů teologie
- 5. 10. – modlitba Taizé (Botanická)
- 7. 10. – VKD Brno
- 12. 10. – Teologický poradní sbor
- 14. 10. – VKD Vysočina
- 16. 10. – zasedání Ústřední rady
vzdělávání
- 19. 10. – VKD Východní Morava

28. 10. – bohoslužby v Hradci Králové
sbírka na opravu kostela v Liptovské Osadě

Listopad

2. 11. – modlitba Taizé (Botanická)
4. 11. – VKD Brno
5. až 6. 11. – Kurz základů teologie
9. 11. – porada vikářů
11. 11. – VKD Vysočina
13. 11. – zasedání Ústřední rady
vzdělávání
17. 11. – sbírka na SSF
20. 11. – jednání Církevního zastupitelstva
21. 11. – Poslední neděle liturg. roku – sbírka pro ČBS
23. 11. – VKD Východní Morava
27. 11. – Bohoslužba k 60. výročí ustavení BD
28. 11. – první neděle adventní
29. 11. až 1. 12. Duchovní cvičení

Prosinec

2. 12. – VKD Brno
3. až 4. 12. – Kurz základů teologie
3. 12. – jednání diecéz. revizního finančního výboru
4. 12. – jednání diecézní rady
7. 12. – modlitba Taizé (Botanická)
9. 12. – VKD Vysočina
11. 12. – zasedání Ústřední rady
24. 12. – Štědrý den
25. 12. – Boží hod vánoční
26. 12. – Prvomučedník Štěpán – sbírka na diakonii

Vinný kmen

občasník Brněnské diecéze

Vydala Brněnská diecéze Církve československé husitské
v roce 2010

© Brněnská diecéze CČSH

Redakční rada: šéfredaktor: Miroslav Kubíček, členové: Milan Vostřel,
Michaela Kubíčková, Mariana Košíčková, Pavel Pospíšil

Sazba a tisk: Tiskové středisko DR CČSH v Brně.
Fotografie neoznačené autorem pochází z archivu DR.

Určeno pro vnitřní potřebu CČSH

